

10. Закон України «Про ратифікацію Конвенції про захист прав і основних свобод людини 1950 року, Першого протоколу та протоколів 2, 4, 7 та 11 до Конвенції» // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 40. – Ст. 263.
11. Мартиненко П.Ф. Теорія порівняльного конституційного права : конспект лекцій. – К., 1998. – 93 с.
12. Мюллерсон Р.А. Права человека: идеи, нормы, реальность / Р.А. Мюллерсон. – М. : Юридическая литература, 1991. – 160 с.
13. Общая теория государства и права. Академический курс : в 2 т. / под ред. М.Н. Марченко. – М. : Зерцало, 1998. – Т. 2: Теория права. – 1998. – 640 с.; Волинка К.Г. Механізм забезпечення прав і свобод особи: питання теорії і практики : дис. канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень» ; Інститут держави і права ім. В.М.Корецького – К., 2000. – 176 с.
14. Введение в вопросы международной защиты прав человека : [учеб. пособие] / под ред. Р. Хански и М. Сукси ; Институт прав человека. – М. : Права человека, 1997. – 405 с.

Анотація

Тимошек О. М. Поняття, зміст і сутність захисту конституційних прав та свобод іноземців. – Стаття. У статті робиться спроба дати визначення поняттю захисту конституційних прав і свобод іноземних громадян, а також визначити зміст і сутність захисту. Аналіз юридичних проблем захисту конституційних прав і свобод іноземців.

Ключові слова: поняття, зміст захисту, конституційні права та свободи іноземців, захист, захищеність.

Аннотация

Тымошек О. М. Понятие, содержание и сущность защиты конституционных прав и свобод иностранцев. – Статья.

В статье делается попытка дать определение понятию защиты конституционных прав и свобод иностранных граждан, а также определить содержание и сущность защиты. Анализ юридических проблем защиты конституционных прав и свобод иностранцев.

Ключевые слова: понятие, содержание защиты, конституционные права и свободы иностранцев, защита, защищенность.

Summary

Tymoshek O. M. Concept, content and nature of constitutional rights and freedoms of foreigners. – Article.

The article attempts to define the protection of constitutional rights and freedoms of foreign nationals, and determine the content and nature protection. Analysis of the legal problems of constitutional rights and freedoms of foreigners.

Key words: concept, content protection, constitutional rights and freedoms of aliens, defense, security.

УДК 343.13

О. С. Козачук

РОЛЬ ПОЛОЖЕНЬ МІЖНАРОДНИХ ДОКУМЕНТІВ У ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ У ВОЄННІЙ СФЕРІ ПОЗА МЕЖАМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Процеси трансформації правових основ прокурорської діяльності особливо активізувалися в 2012 році у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України, внесенням низки важливих змін до Закону України «Про прокуратуру» (далі – Закон), прийняттям Рекомендації Комітету міністрів Державам-учасницям щодо ролі прокурорів поза межами кримінального судочинства (СМ/Рес (2012)11) від 19 вересня 2012 року [1]. Законом України від 18 вересня 2012 року «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань удосконалення діяльності прокуратури» змінено повноваження прокурора щодо нагляду за додержанням і застосуванням законів, представництва інтересів громадян і держави в судах. Зокрема, встановлено вичерпний перелік підстав для перевірок

та порядок їх проведення, можливість оскарження в судовому порядку постанов про проведення перевірок, оптимізовано акти прокурорського реагування тощо. Зазначене зумовило необхідність аналізу та систематизації нового законодавства щодо діяльності органів прокуратури, в тому числі і прокуратури з нагляду за додержанням законів у війсьній сфері.

До питань діяльності прокуратури в Україні поза кримінальною сферою (прокурорського нагляду та представництва інтересів громадянина або держави в суді) зверталася низка вітчизняних науковців та практиків (В. Бабенко, Є. Блажівський, Ю. Винокуров, М. Гаврилюк, В. Галюк, Т. Дунас, І. Зарубінська, П. Каркач, І. Козьяков, Т. Корнякова, М. Косюта, О. Кучер, І. Марочкін, М. Мичко, О. Натрус, Н. Наулік, Г. Попов, М. Руденко, Г. Серета, В. Сухонос, С. Таранушич та інші). Проте недостатньо уваги приділено аналізу положень міжнародних документів, які визначають загальні принципи та підходи щодо діяльності прокуратур (у межах національних правових систем) поза межами кримінальної сфери, тим більше щодо діяльності прокуратури у військовій сфері.

Мета статті – аналіз положень міжнародних документів щодо прокурорської діяльності поза межами кримінального провадження та їх використання в роботі прокуратур із нагляду за додержанням законів у війсьній сфері.

Правові основи прокурорської діяльності у військовій сфері містяться в численних нормативних актах, до яких належить не лише національне законодавство та відомча нормативна база, а й міжнародно-правові акти. Указані акти є різними за юридичною силою, змістом і спрямованістю, що зумовлює необхідність їх впорядкування й вимагає додаткової їх класифікації, що зумовило мету нашого дослідження.

Відповідно до статті 13 Закону України «Про прокуратуру» (далі – Закон) [2], систему органів прокуратури становлять Генеральна прокуратура України, прокуратури Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя (на правах обласних), міські, районні, міжрайонні, районні в містах. У разі необхідності Генеральний прокурор України може створювати спеціалізовані прокуратури на правах обласних, міських, районних та міжрайонних.

Із метою належної організації діяльності прокуратур з нагляду за додержанням законів у війсьній сфері, здійснення ефективного впливу на зміцнення законності та правопорядку у військових формуваннях та оборонно-промисловому комплексі держави Генеральним прокурором України було видано наказ № 12гн «Про особливості діяльності прокуратур з нагляду за додержанням законів у війсьній сфері» від 12 квітня 2013 року (далі – Наказ) [3].

Відповідно до пункту 1 Наказу, систему прокуратур з нагляду за додержанням законів у війсьній сфері складають Головне управління нагляду за додержанням законів у війсьній сфері, прокуратури регіонів з нагляду за додержанням законів у війсьній сфері. Прокурори з нагляду за додержанням законів у війсьній сфері наділені повноваженнями щодо Міністерства оборони України, Збройних сил України, Державної прикордонної служби України, Служби зовнішньої розвідки України, Служби безпеки України, Управління державної охорони України, Державної спеціальної служби транспорту Міністерства інфраструктури України, Державної служби України з надзвичайних ситуацій, Державної служби спеціаль-

ного зв'язку та захисту інформації України, внутрішніх військ і спеціальної міліції Міністерства внутрішніх справ України та інших правоохоронних органів.

Пунктами 2.2. і 3 вказаного Наказу зобов'язано Головне управління нагляду за додержанням законів у воєнній сфері та прокурорів регіонів з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері забезпечувати нагляд за додержанням законів у центральних апаратах (адміністраціях, управліннях) органів, визначених у пункті 1 цього наказу, а також в органах військового управління, повноваження яких поширюються на всі з'єднання, військові частини, навчальні заклади, установи та організації, розташовані на території держави (крім видів Збройних сил України) та на інших об'єктах відомств (органів).

Діяльність із нагляду за додержанням і застосуванням законів у воєнній сфері передусім необхідно спрямовувати на соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей; збереження життя і здоров'я військовослужбовців, попередження насильства та порушень статутних правил взаємовідносин між військовослужбовцями; виконання військового обов'язку та проходження військової служби; оплату й охорону праці; додержання бюджетного законодавства; збереження державного (військового) майна, зокрема військових містечок, озброєння та військової техніки; використання земель оборони; додержання законодавства з питань безпеки арсеналів, баз і складів, а також збереження зброї та боєприпасів; захист населення, навколишнього природного середовища, майна від надзвичайних ситуацій та ліквідацію їх наслідків; запобігання і протидію корупції та організованих злочинності; формування, розміщення та виконання державного оборонного замовлення; зовнішньоекономічну діяльність та питання військово-технічного співробітництва; формування, розміщення, зберігання, використання, поповнення та освіження (поновлення) запасів державного мобілізаційного резерву.

Пунктами 5 та 5.8 Наказу зобов'язано прокурорів із нагляду за додержанням законів у воєнній сфері здійснювати представництво інтересів громадянина або держави в судах. Прокурорам із нагляду за додержанням законів у воєнній сфері всіх рівнів забезпечувати участь у розгляді цивільних, господарських, адміністративних справ у судах усіх інстанцій за їх позовами (заявами, поданнями) та вступати в розгляд справ, у яких сторони і предмет спору відносяться до закріпленого напряму діяльності, якщо цього вимагає захист прав і законних інтересів громадян або держави.

Нагадаємо, що Україна успадкувала майже третину колишнього оборонно-промислового комплексу СРСР, який за роки незалежності зазнав значних втрат. Заходи, які вживалися в державі в цьому напрямі, не завжди були цільовими та системними. Дотепер не вдалося певною мірою збалансувати структуру та можливості вітчизняного оборонно-промислового комплексу з вимогами ринкової економіки, потребами Збройних сил України, тенденціями міжнародної оборонно-промислової кооперації. Ці проблеми негативно позначаються на забезпеченні конституційних прав працівників підприємств, зокрема щодо виплати заробітної плати. Сума заборгованості станом на вересень 2012 року становила четверту частину (понад 250 мільйонів гривень (надалі - млн грн) від загальнодержавної: на підприємствах, підлеглих прокуратурам Центрального та Західного регіонів, – відповідно,

понад 123,4 млн грн та 20,6 млн грн, Південного та Кримського регіонів – близько 77,5 млн грн та 12,5 млн грн. Як бачимо, вказане питання набуває особливої гостроти та активізації роботи з ліквідації заборгованості з виплати заробітної плати, і тому визначає цю мету як пріоритетний обов'язок. Забезпечити дотримання законодавства про оплату праці та вжиття невідкладних заходів щодо ліквідації наявної заборгованості вимагають інтереси сотень тисяч громадян нашої держави.

Нагадаємо, що згідно зі статтею 3 Конституції України [2] людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження й забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Варто підкреслити, що зміни суспільно-політичної ситуації, реформування армії та флоту, що викликали організаційно-правові зміни й у діяльності військового управління [4, с. 148], зовсім не відбилися на тому, що прокуратура з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері за всіх умов сприяє зміцненню законності, правопорядку й дисципліни у Збройних силах та інших військових формуваннях, підвищенню їх бойової готовності. Вона неухильно стоїть на сторожі прав військовослужбовців і членів їх родин [5, с. 39], а також сприяє підвищенню правової культури військовослужбовців, у тому числі знання міжнародних норм права війни, міжнародного гуманітарного права. Завданням останнього є не лише гуманізація збройних конфліктів, а й їхнє попередження, стабілізація мирних взаємин між державами [6, с. 2].

Ми приєднуємось до думки О. Савенкова [7, с. 44], який зазначає, що актуальність участі прокурорів з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері в захисті прав і свобод військовослужбовців обумовлюється особливостями проходження військової служби, до числа яких він відносить насамперед обмеження у виборі місця проживання та свободи пересування, заборону займатись іншими видами діяльності, відсутність можливості домагатися поновлення порушених прав колективно, тверду регламентацію військової праці, особливо для військовослужбовців за призовом, відсутність можливості вибору форм і змісту видів постачання, перебування на утриманні членів родини тощо. Дійсно, вагомість зазначених проблемних питань істотно зростає в період продовження проведення адміністративної [8] та військової реформи, значного скорочення чисельності Збройних сил України. А з 2014 року повний перехід на комплектацію ЗСУ на контрактній основі буде однією з основоположних реформ останніх [9].

Звернення до аналізу досвіду європейських країн щодо діяльності прокуратури у воєнній сфері свідчить, що й за межами кримінальної сфери прокуратура наділена компетенцією в більшості країн Європи. Це такі країни, як Болгарія, Бразилія, В'єтнам, Ізраїль, Іспанія, КНР, Куба, Польща, Росія, Румунія, Словаччина, Сполучені Штати Америки, Туреччина, Угорщина та інші.

На міжнародному рівні провідну роль у регламентації прокурорської діяльності у військовій сфері поза межами кримінального провадження відіграють міжнародно-правові акти, норми яких мають властивості норм-принципів. Їх значення для

національного законодавства України полягає в тому, що вони слугують своєрідним орієнтиром, а також становлять відносно автономну щодо нього систему. Водночас такі норми потребують конкретизації й доповнення з боку норм національного законодавства, оскільки містять найбільш загальні положення, які в кожній окремій державі мають свою специфіку. Найбільш прийнятним позначенням для комплексу цих норм є термін «міжнародно-правові документи (стандарти)», тобто певні уніфіковані (стандартизовані) правила поведінки суб'єктів міжнародного права в тих чи інших сферах міждержавного співробітництва. Іншими словами, це певні правила щодо того, як окремі держави повинні регламентувати організацію й діяльність органів прокуратури на національному рівні. При цьому слід відмітити, що юридична сила таких стандартів формально різниться, залежно від того, чи закріплені вони в міжнародному договорі України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою [2, с. 5].

Таким чином, міжнародно-правові стандарти слугують не лише орієнтирами для подальшого розвитку українського законодавства в даному напрямку, а й у певному значенні можуть розглядатися також як норми прямої дії, що визначає їх специфічне місце серед правових основ діяльності прокуратури.

Характеризуючи першу з цих груп, необхідно відмітити такі основоположні міжнародно-правові акти, як Загальна декларація прав людини від 1948 року, Міжнародний пакт про громадянські й політичні права від 1966 року та Конвенція про захист прав людини й основних свобод від 1950 року. Норми цих актів створили передумови для розбудови національних механізмів забезпечення прав людини та реалізації права на судовий захист. Наприклад, частина 3 статті 2 Міжнародного пакту про громадянські й політичні права 1966 року проголошувала, що держави зобов'язуються забезпечити, щоб право на правовий захист будь-якої особи, яка вимагає такого захисту, встановлювалося компетентними судовими, адміністративними або законодавчими органами влади, чи будь-яким компетентним органом, передбаченими правовою системою держави, і розвивати можливість судового захисту [10, с. 5]. Таким чином, попри те, що в їхніх положеннях прокуратура прямо не згадується, вказані акти, виступаючи фундаментальною основою міжнародно-правових стандартів захисту прав людини, мають першочергове значення для прокуратури з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері як одного з головних правозахисних органів держави.

Серед указаних актів окреме місце слід приділити Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод від 1950 року, ратифікація якої Україною 17.07.1997 року зобов'язала державу та її компетентні органи, в тому числі прокуратуру, посилити захист прав людини відповідно до її положень та спираючись на практику Європейського суду з прав людини. Відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції, згідно з яким кожен у разі спору про його цивільні права й обов'язки має право на справедливий і публічний судовий розгляд у розумний строк незалежним і неупередженим судом, на прокуратуру було покладено обов'язки забезпечувати права особи, що постають із цих норм. Це такі, як право на рівний доступ до суду та рівність перед судом; право на справедливий судовий розгляд упродовж розумного строку без зволікань; право на відкритий судовий розгляд; право на судовий роз-

гляд компетентним, незалежним і безстороннім судом; право на судовий розгляд лише судовим органом, створеним відповідно до закону. Крім того, згідно зі статтею 13 Конвенції діяльність прокуратури може розглядатися як ефективний засіб правового захисту в разі порушення вищезазначених прав.

Про посилення забезпечення прокуратурою прав людини у військовій сфері свідчить Остаточне рішення Європейського суду з прав людини у справі «Мосендз проти України» (Заява № 52013/08) від 17 січня 2013 року [11]. Кримінальна справа була порушена 29 листопада 2003 року прокуратурою з нагляду за додержанням законів у воєнній сфері Львівського гарнізону щодо сержантів К. та В. щодо перевищення ними службових повноважень. Розглянувши справу за заявою матері загиблого військовослужбовця, Європейський суд одногolosно постановив, що було порушення статті 2 Конвенції щодо позитивного обов'язку держави захистити життя сина заявниці під час його перебування під контролем держави (на службі) й адекватно пояснити обставини його смерті та щодо процесуального обов'язку провести ефективне розслідування цієї події.

Крім «загальносвітового рівня», тобто діяльності ООН та її структур, міжнародно-правові стандарти прокурорської діяльності активно розроблялися на регіональному європейському рівні, що пов'язано з діяльністю Ради Європи, покликаної сприяти уніфікації законодавств різних країн у сфері прав людини. Цей рівень є не менш важливим з огляду на встановлення для України міжнародно-правових стандартів у цій сфері, оскільки, як вказує В. Маляренко, саме з прийняттям Закону України «Про приєднання України до Статуту Ради Європи» від 31.10.1995 року наша держава взяла на себе зобов'язання привести своє національне законодавство у відповідність до загальновідомих норм міжнародного права [12, с. 29].

Парламентська асамблея Ради Європи в Рекомендації 1604(2003) про роль прокуратури в демократичному правовому суспільстві від 27 травня 2003 року [13] виклала своє бачення ролі й призначення органів прокуратури в країнах-членах Ради Європи. Водночас у відповіді Комітету міністрів на Рекомендацію ПАРЕ 1604(2003) про роль прокуратури в демократичному правовому суспільстві від 4 лютого 2004 року [14] наголошено на різноманітні моделі прокуратури в різних країнах, яке пов'язане з національними правовими традиціями й відмінностями в організації систем кримінального правосуддя. Крім того, Комітет Міністрів не визнав за можливе схвалити ідеї Парламентської асамблеї щодо обмеження ролі прокуратури межами системи кримінального правосуддя та відмови від функції нагляду за законністю.

Важливо наголосити, що останнім часом міжнародна спільнота дійшла висновку про необхідність визначення та регламентації діяльності прокуратури поза сферою кримінального провадження, що відобразилося в Рекомендації СМ/Рес(2012)11 Комітету міністрів державам-членам Ради Європи про роль прокуратури поза межами системи кримінального правосуддя (прийнятій Комітетом міністрів 19 вересня 2012 року на 1151 засіданні заступників міністрів) [1]. Констатуючи відсутність спільних міжнародно-правових стандартів щодо завдань, функцій та організації органів прокуратури поза межами системи кримінального правосуддя, Комітет міністрів рекомендував застосовувати дану Рекомендацію в усіх випадках, у яких національна правова система покладає

на прокуратуру роль поза межами системи кримінального правосуддя. У таких випадках завданнями прокуратури визначалися представництво загальних або публічних інтересів, захист прав і основоположних свобод людини, а також утвердження правової держави. Підкреслювалося, що у випадках, коли прокуратура здійснює функцію нагляду за державними, регіональними та місцевими органами влади, а також іншими юридичними особами з метою забезпечення їх правильного функціонування відповідно до законодавства, вона має здійснювати свої повноваження незалежно, прозоро та з повним дотриманням принципу верховенства права.

У процесі вироблення стандартів прокурорської діяльності також активню задіяні міжнародні корпоративні структури органів прокуратури. Серед них «Європейські керівні принципи з етики й поведінки для прокурорів» (Будапештські керівні принципи), прийняті на 6 конференції Генеральних прокурорів Європи в Будапешті 31 травня 2005 року [15], розроблені і прийняті Міжнародною асоціацією прокурорів «Стандарти професійної відповідальності та викладення основних прав та обов'язків прокурорів» від 21 квітня 1999 року [16].

Міжнародно-правові основи прокурорської діяльності складаються також на рівні Співдружності Незалежних Держав (СНД), переважно втілюючись у типових (модельних) законодавчих актах, які приймає Міжпарламентська асамблея СНД (МПА). Вказані акти мають слугувати зразками, за якими окремі держави-члени СНД мають вдосконалювати своє законодавство (Модельний закон про прокуратуру від 16 листопада 2006 року та інші).

Таким чином, на підставі аналізу цих документів можна дійти висновку про відсутність єдності в підходах до визначення місця й ролі органів прокуратури в європейській практиці та активні пошуки її оптимальної моделі, доцільності існування спеціалізованих прокуратур, а саме в межах нашого дослідження – прокуратур із нагляду за додержанням законів у військовій сфері, які відбуваються в напружених дискусіях.

Треба пам'ятати головне: забезпечення законності – суспільно важлива мета, а під час вибору засобів її досягнення мають враховуватися національні особливості. Повноваження прокурорів з нагляду за додержанням законів у військовій сфері є результативною процедурою захисту інтересів громадян, суспільства й держави в досудовому порядку та не суперечить положеннями міжнародних документів. І в цьому сенсі діяльність прокурора з нагляду за додержанням законів у військовій сфері, на наш погляд, повинна знайти своє відображення в проекті закону «Про прокуратуру».

Література

1. Рекомендація Комітету міністрів Державам-учасницям щодо ролі прокурорів поза межами кримінального судочинства (СМ/Рес (2012)11) від 19.09.2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua>.
2. Конституція України : прийнята на V сесії Верховної Ради України 28.06.1996 р. // Голос України. – 1996. – 27 липня. – № 138(1388). – Ст. 141.
3. Про особливості діяльності прокуратур з нагляду за додержанням законів у військовій сфері : Наказ Генерального прокурора України від 12 квітня 2013 року № 12гн [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.gp.gov.ua/ua/gl.html?_m=publications&_t=rec&id=94102.

4. Шамрай В. Розбудова Збройних Сил та правове регулювання їхньої діяльності / В. Шамрай // Збірник наукових праць УФЕІ. – 2000. – № 2(5). – С. 148–153.
5. Российская прокуратура сегодня / под ред. К.Ф. Скворцова. – М. : Манускрипт, 1994. – 54 с.
6. Право війни: poradnik для командного складу Збройних Сил України / за заг. ред. В.П. Базова. – Вид. друге, доп. – К. : Поліграфкнига, 1997. – 112 с.
7. Савенков А. Права и свободы военнослужащих: прокурорский надзор / А. Савенков // Законность. – 1999. – № 4. – С. 43–46.
8. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи : Закон України від 04.07.2013 року № 406-VII // Голос України. – 2013. – № 148. – 10 липня.
9. Замана В. С 2014 года в Украине отменяют срочную военную службу / В. Замана [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://gazeta.ua/ru/articles/life/_s-2014-goda-v-ukraine-otmenyat-srochnuyu-voennuyu-sluzhbu-zamana/481156.
10. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права. Факультативний протокол до міжнародного пакту про громадянські та політичні права. – К. : Українська Правнича Фундація, 1995. – 40 с.
11. Щодо виконання рішення Європейського суду з прав людини у справі «Мосендз проти України» : Лист Вищого адміністративного суду від 14.06.2013 р. № 856/12/13-13 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0856760-13>.
12. Маляренко В.Т. Перебудова кримінального процесу України в контексті європейських стандартів [монографія] / В.Т. Маляренко. – К. : Юрінком Інтер, 2005. – 512 с.
13. Рекомендація Парламентської асамблеї Ради Європи 1604(2003)1 «Про роль прокуратури в демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві закону» (Схвалена Постійним комітетом від імені Асамблеї 27 травня 2003 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minjust.gov.ua>.
14. Відповідь Комітету міністрів на Рекомендацію ПАРЕ 1604 (2003) про роль прокуратури у демократичному правовому суспільстві від 4 лютого 2004 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minjust.gov.ua>.
15. «Європейські керівні принципи з етики і поведінки для прокурорів» (Будапештські керівні принципи) : прийняті на 6 конференції Генеральних прокурорів Європи в Будапешті 31 травня 2005 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minjust.gov.ua>.
16. Стандарти професійної відповідальності та викладення основних прав і обов'язків прокурорів : розроблені і прийняті Міжнародною асоціацією прокурорів 21 квітня 1999 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minjust.gov.ua>.

Анотація

Козачук О. С. Роль положень міжнародних документів у діяльності прокуратури у воєнній сфері поза межами кримінального провадження. – Стаття.

Статтю присвячено аналізу положень міжнародних документів щодо прокурорської діяльності поза межами кримінального провадження та їх використанню в роботі прокуратур із наглядом за додержанням законів у воєнній сфері.

Ключові слова: прокуратура, воєнна сфера, реформування, міжнародні стандарти, повноваження прокурора.

Аннотация

Козачук Е. С. Роль положений международных документов в деятельности прокуратуры в военной сфере вне уголовного производства. – Статья.

Статья посвящена анализу положений международных документов по вопросам деятельности прокуратуры вне уголовного производства и их использованию в работе прокуратуры по надзору за соблюдением законов в военной сфере.

Ключевые слова: прокуратура, военная сфера, реформирование, международные стандарты, полномочия прокурора.

Summary

Kozachuk O. S. Role of the provisions of international instruments in the work of prosecutors in the military sphere outside the criminal proceedings. – Article.

This article analyzes the provisions of international instruments for the prosecution of outside criminal proceedings and their use in the prosecutor's supervision of the observance of law in the military sphere.

Key words: prosecutors, military sector, reform of international standards, authority of a prosecutor.